

Fényképalbum

A fénykép címe:	Édesanyám
Interjúalany neve:	Dankó Imréné sz. Mikó Margit
A fénykép készítésének helye:	Újfehértó
A fénykép készítésének éve:	1970 körül
A képen:	Mikó Sándorné sz. Horváth Borbála

Édesanyám hajdúnánási. Ő egyedüli lány vót, egy nagyon gazdag, ő hozta a sok földet. Azt mondják, nagyon szép, csinos jány vót. Csendőr Kálmáncziné azt mondta: ha Mikó Boriska a bálba' vót, addig a csendőrök sorfalat álltak. Mindenki akart vele táncolni. És ő édesapámat választotta, pedig neki még a lába is fájt, mert egyszer a bokája kicsavarodott, és botja vót, úgy ment, de akkor is tudta a nagy családot kormányozni, irányítani az Úr felé. Biztos vagyok benne, hogy senki se fog elkárhozni a családból, mert ha kellett szigorral, ha kellett, kedvesen, de odahajtotta a családot. „Ettől elébbvaló nincs” – így mondta mindig a drága, és akkor vonultunk a nagy templomba. Édesapám gondnok vót, és a családnak is ott kellett lenni. A padba besorakoztunk, fiúk a karba, édesapámnak a szeme rajtunk. Édesanyám nem sokat tudott eljönni szegény, csak nagyon ritkán. Csinálta a sok enivalót, hát olyan csapat népnek délre mán az asztalon kellett lennie a rengeteg ebédnek.

Nyolcadik gyerek vótam, bizony unhatták is – édesapám nem unta. Édesanyám, az unta, ő biztos, hogy nem akarta, de hát így jött. Édesapám mindig ide ültetett a térdire ott a nagy konyhában, hogy este megvacsoráztunk, aztán leültünk. Azt mondta: „Na, kicsim, melyiket énekeljük el?” Fogta mindig a derekamat, annyira szeretett – senkitől anyyi szeretetet nem kaptam, mint őtőle.

A fénykép címe:

Fotószakkörön az iskolában

Interjúalany neve:

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

A fénykép készítésének helye:

Újfehértó

A fénykép készítésének éve:

1954-55-ben

Kulcsfigura:

Mikó Margit

Itt nyolcadikos koromban vagyok fotószakkörön [*jobbról a második*]. Derék, csinos lány voltam, nem is volt egy se ilyen magas, mint én.

Nekem kiskoromtól felnőttként kellett élni, gondolkozni meg dolgozni. Nem vót ilyen, hogy megsimogatlak, vagy ideülök melléd... nem, soha, soha, csak „Kapt be hamar az enivalót, azt’ menjél kifele Juliskához!” – erre emlékszek. Mán akkor anyukám megfőzött, azt’ vittem az ebédet neki. Mikor nyolcéves vótam, mindennap menni kellett a tanyába, hát ott kint vót a rengeteg jószág. Pár évvel később én mán a lovat vezettem a határban. Vót egy tanyánk, ahol nyáron a jószág ott van. Ennekem oda minden nap ki kellett menni. Délben az iskolából hazajöttem, futásba ki az Ereszvénybe [*Újfehértó külterülete*]. Az hét kilométer. Kint vót a tehén, reggel hoztam a tejet, túrót haza, futás az iskolába. Ezt gyalog, a hét kilométert! Mindennap! Meg majd este vissza vagy délután, mikor milyen vót a munka.

Tavasztól őszig ott vótak az állatok: a lovak, disznók, tehén – fejtem a tehenet is már –, azt’ ősszel hazavittük. Juliska kint vót éjszaka, az mindig kint aludt. Ő nem is dolgozott annyit, mint a többi, mer’ ő csak ott felügyelte a tanyát. Költek a csirkék kifele, a faszorba’ is megkotlott a tyúk, hozta előfele a rengeteg csirkét. Mikor ősszel hazavittük, leengedtük a szekeren a ponyvát, ilyen ekhót [*ponyvasátrat*] csináltunk, hogy a csirkéket, a tyúkokat az alatt hazavigyük. Majd külön a libáért kellett menni. A ló, az mindig a nagy istállóban vót, az nem vót kint, nem hált kint, csak a tehén. Azt meg kellett legeltetni, jól tartani, utána megfejni, és akkor reggel meg koporcoltam [*siettem*] a tejjel hazafele.

A fénykép címe:	Konfirmációm
Interjúalany neve:	Dankó Imréné sz. Mikó Margit
A fénykép készítésének helye:	Újfehértó
A fénykép készítésének éve:	1955
Kulcsfigura:	Koncz Zoltán [elől, középen]

Ötvenötben meghalt édesapám, én akkor konfirmáltam, előtte. Koncz Zoltán volt a tiszteletes. Ott állok hátul balra [balról a harmadik a hátsó sorban]. Én nagyon derék jány voltam. Mindenkinél magasabb. Alul a gondnok, egyháziak. Aztán egy másik csapatban, egy másik sor fényképen ugyanennyi fiú. Annyi gyermek volt református!

Koncz Zoltán tiszteletes nagyon jó barátja volt édesapámnak, jártak feleségestől hozzánk. Mire Fehértóra került, elvált, és akkor elvette Irénkét; ez egy idős tanítólány volt. Édesapám volt a násznagyuk. A második felesége nagyon aranyos volt, de aztán tüdőbeteg lett, Sóstóra került, jártam látogatni. Hogy örült neki! Szelíd asszony volt. Anyukám mindig vacsorára várta őket. Aztán született nekik ez az Évike lányuk, és utána Irénke meghalt. Akkor nem tudták még ezt a tüdőbajt gyógyítani. Mondta Zoli bácsi: „Vigyétek már el egy kicsit magatokhoz” – sajnálgatta a kislányt, hogy ott szomorkodik magában, így aztán elvittük haza, oda magunkhoz, ott már jól érezte magát. Anyukám dédelgette, mindig finomakat készített neki, mivel nem volt anyja. Nagyon szerette.

Édesapám előbb presbiter vót, aztán gondnok. Vót Fehértón 32 presbiter – hát úgy, mint a parlamentben –, és a lelkész a presbiterekkel megbeszélte, hogy mondjuk, most ezt kell megcsináltatni. Kerítést kellett a templom köré húzni, és megbeszéltek, hogy is lesz, mint is lesz, honnan lesz pénz... és akkor felajánlásokat tettek, előbb a presbiterek, aztán a hívek is, úgyhogy gyönyörűen kész lett a kerítés. Mondta a drága Koncz tiszteletes úr: „Sándor, neked köszönhetjük”.

A fénykép címe:	Sanyi bátyám
Interjúalany neve:	Dankó Imréné sz. Mikó Margit
A fénykép készítésének helye:	n.a.
A fénykép készítésének éve:	1950-es évek
A képen:	Mikó Sándor

Ez volt az én drága Sanyi bátyám. Vesztek meg a jányok érte, olyan kapós volt. Télen mindig készítette a szánt: felrakta az üléseket, a szép kis kast, a lovakat kicsengőzte, felkészültünk és akkor indultunk szánkózni. Úgy mondta Sanyi mindig, hogy „Le kell járatni a lovakat. Na, készüljetek, szóljatok a barátnőknek!” Vót ott annyi jány! Sanyi nagyon jóképű fiú vót, aztán jöttek, mint a jó kútra, sokszor én még ki is maradtam, nem fértem. De hát engedtem, Sanyinak hadd legyen öröme.

A fénykép címe:

Sanyi bátyám a díszszázadban

Interjúalany neve:

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

A fénykép készítésének helye:

n.a.

A fénykép készítésének éve:

1955 körül

Kulcsfigura:

Mikó Sándor

Sanyit három évre vitték el katonának. Kitolásból, direkt nem vitték határőrnek, mert kulákfiú vót. Ugye a kulákok nem vótak megbízható emberek, ezeket nem vitték a határra. Pestre vitték a díszszázadba, mert hát egy szép, derék fiatalember vót. Itt van lefényképezve a mentében, lóháton. Nagyon szépek vótak! De mire ő mán leszerelt vóna, beütött '56, a forradalom. Nem tudott hazafele jönni, mert akkor nem szerelték a katonákat lefele.

Amikor majd a forradalom lecsendesedett, Sanyi leszerelt. Mán egész elült minden, akkor jött haza. 23-24 éves vót, és itthon meg belevetette magát a fiatal életbe, és a tüdejét lefőzte. Vót itt egy sörkert, ott szólt a zene, ott mindig mulatoztak ezek a fiatalemberek. És kapott egy tüdőgyulladást. Aki akkor a tüdőbajt elkapta, az nem biztos, hogy megmaradt, sőt a biztos halál várt arra a fiatalra vagy öregre, bárki legyen. De a Jóisten megtartotta. Mi a nyíregyházi Sóstóhoz tartoztunk vóna, de be tudtuk tenni ide a klinikára, az Augusztára. Vót itt egy Pongor nevű tüdő-főorvos, az igazi jó szakember vót, és felgyógyította. Fél évet vót bent.

A fénykép címe:	Férjem, Dankó Imre
Interjúalany neve:	Dankó Imréné sz. Mikó Margit
A fénykép készítésének helye:	Pátroha
A fénykép készítésének éve:	1970-es évek

Egy vasárnap elmentünk családi istentiszteletre. Bige Jóskaéknál szoktunk összejönni vasárnap délután. És akkor Imre is meg vót hívva, ő is szolgált – a vak Bartimeusról, sose felejttem el. Nagyon drágán szolgált. Ahogy ültünk, nem is messzi egymáshoz – hát egy lakásban nem lehet olyan nagy távolságban –, így magamban nézegettem: na, ha ez elvenne, én hozzámennék. Nagyon szép barna fiatalember volt, kék szeme, nagy barna hullámos haja, nagyon jól nézett ki. Amikor mi elmentünk haza, Bige Jóska felesége, Esztike kérdezi Imrétül: „Hát a család?” Azt mondja: „Hát nekem nincs feleségem, én még nem nősültem meg”. Azt mondja Esztike: „Jaj, hát itt vót egy nagyon aranyos kisjány”. – „Láttam én – mondja Imre –, kinéztem magamnak”.

Akkor vót augusztus 20-a, én benn vótam csendesnapon a metodistáknál Nyíregyházán. Nagyon áldott nap vót, és tudom, azt énekeltük, hogy „*Az Úr csodásan működik*”. Mondta Iványi Tibor bácsi, hogy aki akar, letérdepelve énekelheti – padok vótak lábtartóval –, aki akarja állva vagy ülve. És én, tudom, letérdepeltem. Egyszer csak én odanézek, mán dél fele vót az idő, hát Imre a hátamnál állt. Semmi beszéd azelőtt, csak ott megláttuk egymást, ennyi vót. És ott mán beszélgettünk, mán ő vitt ki a vonathoz is. Akkor jött divatba a bukósisak, épp hogy kötelező lett. Nem akartam feltenni, a gyönyörű kontyomat, mondom, szétvágatom. „Hát jó akkor” – azt is rám hagyta. Persze a szél meg szanaszét vitte a kontyomat. Na, ott a vonatnál akkor egy kicsit rendbe szedtem magamat, és hazajöttünk. Ennyi vót az ismerkedés.

A fénykép címe:

Interjúalany neve:

A fénykép készítésének helye:

A fénykép készítésének éve:

A képen:

Esküvőnk

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

Újfehértó

1966. október 29.

Dankó Imréné és Dankó Imre

Újfehértón volt az esküvő. Két pap adott össze: Koncz meg Lipták Pali. Koncz ott kivágta a rezet. Sokáig dicsérgetett, előadta, hogy zajlott az életem. Elmondta, hogy „Kisgyermekkorától ismertem. Amikor elveszítette az édesapját, utána nekem a szolgatársam lett, segítóm a szolgálatban. A jobb kezem – így mondta Koncz. – „Elviszi ez a fiatalember a jobb kezemet. Nagyon jól tudtunk együtt dolgozni”. Én meg nem tudtam megállni a sírástól. Rettentő mérges lett Imre. Féltett, még a karomat úgy meg is fogta. Azt mondja: „Hát komolyan mondom, azt hittem, hogy képen húzom!” – „Na – mondom –, hát szép lett vóna! Híre ment vóna Fehértón, hogy a templomba’ összeverekedtél a pappal”. Nagyon indulatos vót még akkor. Azt mondja: „Hát ilyen esküvőt csinál neked, hogy tetéged felzaklat?”

Az esküvőnkön délután volt ebéd, olyan két óra körül, és úgy mentünk majd a templomba. Onnan hazajöttünk taxival ide, a mi lakásunkra. Akkor este még itthon beszélgettünk egy kicsit, utána kivittek a vonathoz, és mentem az új szállásra. Akkor nem vittem semmit, csak egy pár hálóinget meg pár holmit, s utána majd Imre jött, kért a téesztől egy nagy teherautót. Hát alig fért a teherautón a holmi, amit vittünk!

A fénykép címe:

Interjúalany neve:

A fénykép készítésének helye:

A fénykép készítésének éve:

Kulcsfigurák:

Konfirmáció a családban

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

Budapest

1960-as évek

id. Dankó Imre és felesége, Dankó Imréné

Itt apósomnak konfirmál az unokája Pesten, Ági. Apósom és anyósom [baloldalt kalapban id. Dankó Imre, mellette fekete fejkendőben a felesége] elmentek Pestre. Hát pestiek ezek itt a képen mind, nem ismerek egyet se közülük anyósomékon kívül. Apósom is Imre volt, anyósom pedig Nagypál Zsófia. Nemes családból való.

A fénykép címe:

Pátróhán a lépcsőn

Interjúalany neve:

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

A fénykép készítésének helye:

Pátróha

A fénykép készítésének éve:

1970-es évek

A képen:

Dankó Imréné

Ott állok a lépcsőn Pátróhán, fényes csizmában. Szerettem a szép ruhákat, én nagyon csinos voltam. Nem adtam meg magam, még ha megvesznek se, hogy itt nem illik már így járni, itt nem kell így... Gyönyörű drapp tavaszi kabátom volt szép gallérral, nagyon elegánsan jártam. Itthon erre volt gondunk, hogy mindig szépen jártunk, ízlésesen. Na, ott aztán majd eltehettem, amit kaptam. Szép, csinos kontyom volt, nem akartam a kendőt feltenni. De fel kellett, anyósom letépte még a kontyomat is. Nehéz idő volt.

De az én uramnál nem vót szebb! Vigyázgatott rám. Az anyjától is úgy védett, mert ha hazajött és látta, hogy szomorú vagyok, akkor mán számon kérte az anyját. „Mit csinált mán megint édesanyám? Nem akarja megtanulni, hogy tisztelni kell ezt az asszonyt – azt mondja –, mert itt ő a gazda, ő az úr a háznál!” – „Mingyá’ – azt mondja anyósom – akkor mán én mehetek, amerre látok!” Hú, hogy morgott! Apósom nem, az aranyos vót, nagyon szeretett. „Kisjányom, kisjányom” – így mondta. Jaj, hogy örült nekem a drága! ’67-ben halt meg, másik évre, hogy idejöttem. Március fele vót mán, mert nap sütött. Akkor még az udvarról temettek. Imre akkor lett presbiter, akkor rögtön őtet választották. Végig presbiter maradt, később – mán Ratkai Lászlóék idejébe’ – gondnok is vót.

A fénykép címe:	Az első Skodánk
Interjúalany neve:	Dankó Imréné sz. Mikó Margit
A fénykép készítésének helye:	Pátroha
A fénykép készítésének éve:	1970-es évek
A képen:	Dankó Imre, Dankó Imréné

Ez Pátrohán készült az udvarunkon. Hát, akkor már új házunk volt, meg kocsink. Na, itt az első Skodánk. Ezt a bundát Imrétől kaptam jegybe.

Egy kis hosszú parasztház volt azon a portán, de én azt bontottam széjjelfele, ha akarta Imre, ha nem. Ott ment el a zetorral [traktorral] a ház előtt, aztán mondja, hogy „Hát ez leszedi a házat a fejem felől, sose lesz többet házam!” Mondom: „Ne félj már, míg engem látsz!” Bizony építettem én olyat, hogy megbámulta a falu. Még akkor senkinek sem volt szilikátból ház, de én lerendeztem Dombráddal. Voltam én olyan ügyes, hogy elmentem Tiszabercelre cserepet venni a téesz kocsiával, mert ott olcsóbb volt. Elmentem Vásárosnaményba is. Major Jancsi volt a tüzépes, nekünk drága hívő testvérünk volt, Azt mondja: „Margitka, mit keres itt?” Mondom: „Tudja mit, János? Szarufát, gerendát, mindenféle építőanyagot”.

Vót egy ól jószág: két tehén meg vagy három bika. Na, azért is mertem belefogni az építkezésbe, mert ezekre számítottam. Mondom Imrénének: „Gyere haza, hogy reggel vigyük a bikákat, csak kérjél Czinétől [a téeszelnöktől] teherautót!” És leadtam a két bikát, és akkor már ki tudtuk fizetni a faanyagot. Na, akkor aztán majd kőműves jött, rendbe rakták, és őszre mi beleköltöztünk. Parketta volt a nagyszobában, a kis szobában meg padló.

A fénykép címe:

Imre a kombájnon arat

Interjúalany neve:

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

A fénykép készítésének helye:

Pátroha

A fénykép készítésének éve:

1970-es évek

Kulcsfigura:

Dankó Imre

Ez itt Imre a kombájnon! Aratnak. Mindig én vittem ki neki délben az ebédet. Ó, hát azt nem adtak ott a téeszbe', attól smucigabbak voltak. A téeszesek ebédeltek, bementek Kisvárdára, a kombájnosok, meg akik hordák a gép alól a terményt, na, azoknak semmi, még egy szódavíz se! Nem mindenkinek vitt ki ebédet a felesége. Én könnyen mozogtam az autóval, bepakoltam a kis ételmet. Mindig húst, finomakat főztem neki ebédre. Nem nagyon volt ő oda az öhönért, de szerette a rakott krumplít, szerette a fánkot, a kalácsokat, azokat nagyon szerette. Hát mindig azt csináltam, amit szeretett. Sütöttem neki a nagy libacombokat.

A fénykép címe:	Egyházi ünnep
Interjúalany neve:	Dankó Imréné sz. Mikó Margit
A fénykép készítésének helye:	Pátroha, református templom
A fénykép készítésének éve:	1980-as évek
A képen [balról jobbra]:	Ratkai László, Telkes György, Peleskei Károly

Amikor odakerültem Pátrohára, Peleskei Károly volt ott a lelkész. Nagyon komoly ember vót. Ha meghalt valaki, leszaladt biciklivel - nem vót még akkor autó -, és megkérdezte, hogy el tudják-é temettetni. A szegény családoknak, akik nem tudták, vett koporsót. A felesége tanárnő vót ott az iskolában. Nagyon drága család vót, ritka drága házaspár. Olyanok vótak ott Pátrohán nekem, mint a szüleim, Erzsike néni, mint az anyám. Kezdetől fogva úgy őriztek, féltettek, óvtak, úgy szerettek engem, mint a lányukat.

Később mán itt laktak Debrecenben, egy gyönyörű szép lakásban, az Újkert utcában, mán utoljára meg a szeretetotthonban. Én jártam őket látogatni, nem tudtam elfelejtkezni róluk soha. Mentem, vittem mindig a kis mézet, azt nagyon szerették, nagyon örvendeztek neki. Nekünk akkor még volt sok méz, főleg akác, de volt, hogy őszi repce. Mindig ígérgetem, hogy kimegyek a sírjukhoz, mer' a temetésükre is mind a kettőnek eljöttem, pedig olyan havas idő vót. Mán Imre nem élt akkor. De milyen leveleket írtak! – még el-el szoktam olvasgatni.

A fénykép címe:

Pátróhán a templomban

Interjúalany neve:

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

A fénykép készítésének helye:

Pátroha

A fénykép készítésének éve:

1970-es évek

Kulcsfigura:

Dankó Imréné

Talán Ratkai László tiszteletes beiktatása volt. Itt alul Polák Péter, a gondnok [*balra lent*], mellette feketében ez Imre nagynénje, Esztike néni, őmellette ülök. Hátul Pető Dani [*középen*]. Itt előttem meg Mozga Bertalanné Juliska néni.

A fénykép címe:

Interjúalany neve:

A fénykép készítésének helye:

A fénykép készítésének éve:

Kulcsfigurák:

Ünnepkor a templom előtt

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

Pátroha

1970-es évek

Peleskei Károly, Bartha Tibor

Ez is valami beiktatás volt, vagy valamit ünnepeltünk. Itt a szélén van Peleskei Károly tiszteletes [*szemüvegben*], jobbra meg a fa mellett Bartha Tibor püspök.

A fénykép címe:

Interjúalany neve:

A fénykép készítésének helye:

A fénykép készítésének éve:

Kulcsfigura:

Festjük a templomkerítést

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

Pátroha, a templom mellett

1970-es évek

Dankó Imréné [középen, fekete kendőben]

Itt a templom kerítését megyünk festeni az asszonyokkal. Nagyon-nagyon sok kedves hívő ember vót ott. Minálunk szinte minden hónapban volt bibliaóra. A mi lakásunkban. Azt csak Szabó Alberték tudnák elmondani, hogy mennyien jöttek Vásárosnaménytől Vitkáig, Komoróig. Koi Gyula, Pongó Bertiek... az egész felső-szabolcsi hívő nép odajárt mihozzánk. Jött Borbély Béla bácsi, Zimányi Jóska bácsi, Gál Győző, Jenei Zoliék, mikor kit tudtunk meghívni. A három szobát összenyitottuk, középen ült Béla bácsi, ott ült az ajtó közt, és akkor hallgatta mindenki. Rengeteg ülőszéken ültek mindenütt, még a szék karján is. Mikor nyár vót, mindenütt ültek az udvaron, a lugasban a lócákon. Vót, hogy hatvanan is vótunk egy ilyen alkalmon. Azok nagyon szép idők vótak. Még az udvaron is zúgott az ének, s ahogy még mentek elfele, teli vót a szíve mindenkinek, énekelgetve mentek kifelé a kapun.

Hát jobb lett volna biztos az imateremben, de a papok nem engedték. Peleskei sem. Soha nem jött el, nem mert jönni, a pozícióját nem akarta ő elveszíteni. Hát ugye ők senkit nem akartak megsérteni, megbántani, nagyon alkalmazkodtak. A felesége is tanított, azt mondta, még veszélyeztetné a feleségének a munkáját. Ratkai Laci bácsiék [*a későbbi lelkész*] egyszer eljöttek, többet sose. Utána már annyian vótunk, hogy tényleg nem tudta befogadni a mi házunk, és akkor megengedte Ratkai, de utána azt is megbánta. Hát féltek mind a feletteseiktől. Úgyhogy aztán ott megvótak a szép kis alkalmak nálunk. Tanultuk a szép énekeket, terjesztettük a Halleluját, abból énekelünk. Volt sok megtérés is. Bizony, mondta Peleskei, hogy annyi haszna vót, hogy megtelt a templom. Többen vágytak akkor már a templomba is.

A fénykép címe:

Csigacsinálás

Interjúalany neve:

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

A fénykép készítésének helye:

Pátroha, gyülekezeti terem

A fénykép készítésének éve:

1970-es évek

Kulcsfigura:

Dankó Imréné [balról a második]

A gyülekezeti teremben gyűltünk össze mindig mi asszonyok, csigatésztát készítettünk. Én mindig vágtam a tésztát, aztán csigafával felsodortuk. Mikor kész lett, mi asszonyok mentünk vonattal, mindenki megrakodva nagy táskákkal. Vót, aki előre hátulra összekötötte. Megszáritottuk aztán vittük a beteg gyerekeknek a nyíregyházi Sóstón, a Magdaléneum betegeinek. Vagy volt, hogy Tiszafüredre a gyermekotthonnak. Vítettünk krumplit meg mindent, ami termett, meg persze rengeteg száraztésztát. Nagyon-nagyon adakozó nép vót a pátrohai.

A Magdaléneumban ezek beteg gyerekek lebénulva, a másiknak folyt a nyála, csak feküdtek, nem tudtak felülni sem, csak a kis elkerített rácsos ágy volt a kis világuk. Én mindig betegen jöttem haza, mert mentünk egy-egy napot dolgozni: diót törtünk, a krumplit lecsíráztuk a pincében... Hát én megszólítottam az asszonyokat a faluban. Tudtam, hogy kik kaphatók rá, azokat megszólígtattam, egy se mert ellentmondani. Nagyon jó kis napok voltak.

A fénykép címe:

Interjúalany neve:

A fénykép készítésének helye:

A fénykép készítésének éve:

Kulcsfigura:

Csigacsinálás 2.

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

Pátroha, gyülekezeti terem

1970-es évek

Dankó Imréné

Ott vagyok lefényképezve számtalan helyen, ahogy csináljuk a csigatésztát. Mögöttem Éles Annus, ez meg itt elől a kis Csonka Erzsike, az a kis törpe lány, de meg is halt ez korán. Csigacsinálás csak egyszer volt egy évben, délutántól kezdve jó tíz óráig. Nem sokan bírtak egy este tíz óráig ott állni az asztala görnyedve. Én mindig vágtam a tésztát.

A fénykép címe:

Interjúalany neve:

A fénykép készítésének helye:

A fénykép készítésének éve:

Kulcsfigurák:

Imrével Hejcén

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

Hejce

1970-es évek vége, '80-as évek eleje

Dankó Imre és Dankó Imréné [bal szélen]

Hejcén vagyunk az imateremben. Ott voltak ezek a szerszámok, amik az aratáshoz kellettek. Ott ül mellettünk két holland, mellettük meg Irmuska Pátroháról. Itt meg az én drága párom.

Az augusztus 20-i csendesnapra mindig mentünk Hejcére Victorékhoz. Előbb Borbély Béla bácsiékhoz jártunk Vencsellőre, onnan aztán majd Hejcére kerültünk. Ők mindig úgy tartották 20-án, amikor esett – nem úgy, mint Vencsellőn, mert ott a hétvégét mindig megvárták –, és akkor értesítettek Jutkáék bennünket. De hát a hejcei, az mindig különleges vót. Az a gyönyörű táj, onnan mindig úgy jöttünk hazafele, repesve!

Gyönyörű nap volt az augusztus 20. Ez úgy zajlott, hogy kora reggel már vittük a főznilalót. Gulyásleves volt, üstben főztük. Mikor már minden össze volt készítve, akkor bementünk a templomba az istentiszteletet meghallgattuk. Egy nagy katlanban főztük, szabad tűzön. Korán alagyújtottunk, tettünk alá egy nagy rönköt, az mindig pöszögött, míg bent voltunk. Hol az egyik, hol a másik kinézett rá. Az istentisztelet után, akik helybevalók meg közeliak, azok elmentek, mi meg aztán eszegettük a gulyáslevest.

A fénykép címe:

Interjúalany neve:

A fénykép készítésének helye:

A fénykép készítésének éve:

Kulcsfigura:

Berekfürdői evangelizációs csendeshét

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

Berekfürdő

2011 körül

Koncz András

Itt elől balra a második [*bordó felsőben, szürke mellényben*] Csengeriné Gizike, mellette [*sötétkék melegítőben*] Koncz András. Ő nyíregyházi, Gizike néninek volt a segítője. Együtt jöttek a vonaton, mert Gizike néninek el volt törve a lába, nehezen járt. Én ott ülök mögötte, tőlem jobbra Mikulásné Lengyel Réka, mellette Galambosné Lengyel Katalin.

Berekfürdőn akkor voltam először, mikor Imre már meghalt. Még Pátrohán laktam. Vonattal mentem, Bertáékra, a szomszédékra bízta a házat.

A fénykép címe:	Berekfürdő evangelizációs csendeshét 2.
Interjúalany neve:	Dankó Imréné sz. Mikó Margit
A fénykép készítésének helye:	Berekfürdő
A fénykép készítésének éve:	2011 körül
Kulcsfigura:	Józsi és Ellus

Itt elől jobbról a második Simon Józsi, mellette [balra] Ellus a felesége – ők Kárpátaljáról valók. Volt egy kisfiuk, és akkor még fogadtak egy kis árvát oda maguknak. De végül egy egész gyereksereget fogadtak örökbe. Csináltak egy gyermekotthont, ők a gondnokok, ők a felelős vezetők.

Mikor alakult a berekfürdői Iszákosmentő Misszió ház, azt itt tárgyalták meg nálunk. A telek már megvolt, de nem volt miből megindulni. Összehívtuk Pongó Bertit másnapra, meg Révész Kálmánt, Bognár Ferit – ez vót a hívők krémje, hogy így mondjam –, és akkor mindenki felajánlást tett, így indult meg az iszákosmentő ház. Én már ezekbe be se mentem, mert nekem elég volt még a kinti dolgom, de ők bent ezeket beszélgették. És lassan a hívő nép közt elterjedt, hogy mi történt, meg hogy állapotok meg. Kicsivel indult, az csak egy kicsi kis iszákosmentő misszió vót, utána aztán minden évben bővült. Meg jártak is akkor rengetegen ebbe a központba, márciusban meg novemberben voltak a csendes hetek Berekfürdőn. De akkor már nem iszákosmentő, hanem Megbékélés Háza vót.

A fénykép címe:

Interjúalany neve:

A fénykép készítésének helye:

A fénykép készítésének éve:

A képen [balról jobbra]

Születésnapot ünnepelünk

Dankó Imréné sz. Mikó Margit

Debrecen

2012 körül

Kiss Judit, Szilvási Erzsike

Dankó Imréné, Koncz András

Debrecenben a Mester utcai gyülekezethez tartozó Barta Évike születésnapját ünnepeljük a lakásában.

Tíz éve kerültem ide Debrecenbe. Először a Mester utcai gyülekezetbe kezdtem járni, Vincze András gyülekezetébe. Jutka barátnőm révén kerültem oda. Meg a körzeti orvosom, Anikó is a szabolcsi ébredők közül való volt. Ők hívtak el engem abba a gyülekezetbe, hogy odaszokjak. Mentünk minden vasárnap. Nagyon korán kellett elindulni, innen messze vót – sokat áztunk-fáztunk, hordta-vitte a szél a havat –, csak akkor még bírtam, egyáltalán nem esett nehezemre. Egyszer Juhász Attiláné Irénke üzent nekem Jutka barátnőmmel: „Beszélni akarok veled, gyere el!” A lakásra hivatott két órára. Gondoltam, elmegyek, hát szabályokat vagy valamit elő akar adni, vagy a házirendet akarja betanítani nekem a bibliaórákról, hogy mi hogy működik. De ő nem hívott akárkit; még Barta Évike járt oda a Mester utcai gyülekezetből. Így aztán elmentem Irénkéhez, és akkor beszélgettünk. „Volna kedved járni ide bibliaórára?” Mondom: „Lenne kedvem, hogyha megfelelek nektek”. Az tiszta elit nép vót, ilyen kis parasztasszony senki nem vót rajtam kívül, senki, hanem papnék, tanítónők meg ilyenek vótak. És akkor mondja, hogy „Én szeretném, nagyon szeretném Margitkám, ha köztünk látnálak”. Mondtam Irénkének: „Hogyne jönnék, meg is köszönöm neked, és akkor megpróbálok alkalmazkodni a ti rendetekhez”. Na, így aztán én ottmaradtam.